

*Vážení čtenáři,
Nejsem si jist, zda to sem patří, ale přesto by se to někam napsat mělo: VH♥*

D.R.

ODÍVÁNÍ NA ASTERIONU IV

BOŽIDARA ZE ZÁMOSTÍ, RILONDSKÁ ŠLECHTIČNA



Manželka knížete Tala Čereva ze Zámostí předvádí veskrze typické odění šlechtičny v Rilondském království (které se ovšem nápadně podobá způsobu, po jakém se odívají dámy v mateřské Danérii). Vznešené rody velice dbají zejména na důstojnost, proto i stavba jejich oděvu (a slovo „stavba“ je použito velice příhodně, neboť jde skutečně kolikrát více o konstrukci než o oblečení, jak je obvykle chápáno) je uzpůsobena tak, aby umožňovala co nejdůstojnější držení těla – tedy zejména rovnou siluetu zad, vypjatou hrud', a labutí šíji.

Oděv kněžny ze Zámostí typicky deformuje přirozenou siluetu těla. Krinolína činí sukni nepřirozeně širokou (mohou za to dřevěné obruče, všité zevnitř), živůtek oproti tomu silně zužuje linii pasu.

Pokud bychom kněžně viděli pod sukň (což se nesluší), našli bychom pohodlné hedvábné střevíce a bílé punčochy. Kromě obručí podpírá krinolínu i několik vrstev spodniček. Přes ty nosí hraběnka vrapovanou košili, živůtek a zejména sametový kabátek s nabíranými rukávci, vyšíváný zlatou nití. Kabátek úzce přiléhá až ke krku a opticky jej prodlužuje. Výstřih je u tohoto střihu zcela potlačen.

Stále oblíbenějším doplňkem jsou jak na Lendoru, tak na Taře, kožešiny (byť se mohou v parném tarském létě zdát krajně nepraktickými). Užívají se všemožné druhy – od těch nejlevnějších, jako je králičí nebo bobří kožka, přes ty dražší, zejména liščí, až po kožešiny, jejichž cena mnohokrát přesahuje vlastní váhu ve zlatě – kožešiny norků, stříbrných polárních lišek, lasic a ceněný hermelín. Tara navíc zásobuje Královské velkým množstvím daleko exotičtějšího materiálu, a poptávka po kůžích levhartů, lvů nebo opiček z Džungle padlých stromů mnohokrát převyšuje nabídku. Božidara se honosí šálem ze vzácné stříbřité opičky *manuke*, je tedy znát, že rod Čerevů ze Zámostí patří mezi ty zámožnější.

Nezmínili jsme ještě rukavice, které jsou z bílého hedvábí a dosahují až po loket. Pokládá se totiž za známku dobrých mravů, neodhalit ve společnosti byť jen centimetr nahé pokožky.

Baret se závojem je vcelku běžnou pokrývkou hlavy mezi danéorskými dámami.

Šperků na sobě nemá hraběnka mnoho, jak masivní opasek, zdobený zlatem a perletí, tak zlatý přívěsek se vsazeným rubínem, jsou však další jasnou proklamací zámožnosti rodiny.



Danérská móda směřuje i v případě mužů k co největší důstojnosti oděvu. Typickou siluetu tak tvoří zejména vysoký krk a široká ramena.

Talovi k tomuto ideálu dopomáhá zejména dlouhý kabátec bez rukávů, ale zato s vysokým stojatým límcem (z něhož se vyvinulo i keledorské okruží). Kabátec je z tmavě zeleného sametu, vyšitý zlatou a stříbrnou nití.

Kalhoty jsou z jelenice a hedvábí, dlouhé zhruba do půli lýtek. Vysokým vojenským botám se širokými manžetami se občas říká „tamierky“, protože jejich rozšíření se spojuje s odíváním alمندorských lehkých jezdců. Tyto boty, společně s kordem a krátkým sestřihem vlasů jsou symbolem danérského, potažmo rilonského, rytíře – bojovníka. Ne každý šlechtic v Rilonském království je přirozeně skvělý vojevůdce a voják, ale všichni to o sobě s oblibou prohlašují. To koneckonců dokládá i šerpa, kterou nosí Tal přes rameno. Podobné šerpy ovšem překvapivě nejsou spojovány s rytířskými řády (jejich symbolem bývá nejčastěji plášť či zdobený pás), ale s keledorskými a plavenskými žoldáky, kteří nezřídka působí ve službách danérských pánů.

Zmiňme ještě košili s bohatým vyšíváním, dlouhými rukávy se širokými manžetami a vysokým stojatým límcem. Jak vidno, Rilondané, vyčerpaní válkou, si na rozdíl od obyvatel

Erinu zdaleka tolik nepotrčí na klenoty, jediné dva šperky, kterými se Čerev honosí, jsou pečetní prsten na levé ruce a perleťový náhrdelník se stylizovaným erbem rodu.

MUSTAVA PAŠAVÍR, DURAŽINSKÝ VASÍR



Obyvatelé Kharových držav jsou Královskými obyčejně pokládáni za barbary zkažených mravů. Oděv a oblékání mužů je prý zženštilé a kroje žen jsou dokonce přímo nevýslovně nestydaté.

Pravdou je, že základním kritériem při výběru oděvu není u bohatých Duražinců ani vznešená elegance, jako u Daněranů, ani nabubřelá honosnost jako u keledorských, ale zejména co nejvyšší úroveň pohodlí.

Samozřejmostí je to nejjemnější hedvábí, vyšívané zlatem a zdobené perlami, nezřídka též drahými kameny. Dlouhé přiléhavé kalhoty se nazývají *pataléna*. Střevíce (vyrábějí se i z hadí či krokodýlí kůže, zejména však z hedvábí) jsou známy jako *najká*. Svrchní oděv se skládá z *andaraviyary*, dlouhého pruhu plátna, který se nosí ovínut okolo beder a ramene, a *sátry*, dlouhého pláště, či spíše županu (který je také z tohoto oděvu odvozen). *Gáp* se nazývá

typická pokrývka hlavy (též turban), tvořená dlouhým ovazem z plátna a zdobená pavím perem a několika perlami.

Samozřejmostí jsou pro duražince šperky – prsteny, náhrdelníky, náramky.

Zajímavá je také péče, jakou věnují i duražinští muži účesu a sestřihu vousů, pomáda na vlasy, to je duražinský vynález, její výroba je střeženým tajemstvím (ale mají v ní co dělat kozí kopýtko a vůbec všelijaké zbytky). Zvláště pozoruhodné pak je, že i muži se v duražinské společnosti líčí (byť ne tak křiklavě, jako ženy).

* * *

Na počtenou za týden!